

Een

De Poort van Juseria

*Z*o ziet geen enkele vrouw eruit.’

De monochrome verf op het gezicht van Zoeker rimpelde toen ze naar het gigantische standbeeld tuurde dat hoog boven de brug in de verte uitstak. Hoewel het beeld erg veranderd was sinds Guyime er lang geleden voor het eerst een glimp van opving, behield het zijn fraai gebeeldhouwde, zij het wat onwaarschijnlijk geproportioneerde zeggingskracht.

‘Volgens de overlevering was Juseria de allermooiste van haar tijd,’ antwoordde Guyime. Hij draaide de geitenbout aan het spit en het vet van het onlangs gestroopte vlees droop sissend in het vuur.

Wild was schaars op de kreupelhoutvlakte ten zuiden van Salish en er waren momenten waarop het echt een voordeel was te reizen in het gezelschap van een beestenbezweerster. Toen Zoeker na een lange nachtelijke verdwijning terugkeerde met de katachtige, was Guyime aanvankelijk sceptisch geweest over de waarde van het beest. Het was in vele opzichten heel anders dan Chena, de enorme hyena die de vrouw begeleidde tijdens hun onverstandige tocht door de Vervloeking. Chena was een

en al gespierde schouders en botverbrijzelende kaken geweest; Zoekers nieuwe metgezel was een roodharige lynx zoals men die meestal in groenere streken aantrof. Het dier had ruwweg het formaat van een jachthond met lange, gepluimde oren, een lijf dat een en al ruggengraat, ribben en pezige spieren was, en een staart zo lang als de zweep van een slavendrijver. Zoeker noemde haar Lissah. Haar beestenbezweerdersinstinct vertelde haar dat het dier van de roedel verdreven was nadat ze de belangstelling had gewekt van het dominante mannetje. ‘Katten,’ zei ze, ‘kunnen net zo jaloers zijn als wij.’

Guyime vermoedde dat Lissahs solitaire status meer van doen had met haar slechte humeur. Zij beantwoordde elk van zijn blikken met ontblote tanden en geblaas en haalde uit naar elk onverstandig gebaar van genegenheid; het rijtje littekens op de rug van zijn hand getuigde daarvan. Toch was het aan dit blazende en van pluimoren voorziene monster te danken dat de honger die hen tijdens het laatste deel van hun trektocht door de Vervloeking overvallen had niet langer een probleem vormde. Haar kattenneus en -oren zouden altijd de sporen vinden die mensenogen over het hoofd hadden gezien. De geit waarnaar ze Zoeker had geleid voorzag hen van meer dan genoeg voedsel om hun bestemming te bereiken.

‘Allermooiste of niet,’ zei Zoeker terwijl ze tegenover hem neerhurkte, ‘aan zulke grote tietten en zo’n dunne taille heeft ze niks tijdens het gevecht. Ik dacht dat ze zo’n grote krijgsvrouw was?’

‘Dat was ze.’ Guyime keek op naar het standbeeld en bezag het doffe grijze graniet van de imposante gedaante. ‘Bij leven was haar roem zo groot dat ze haar monument met goud bekleedden. Wanneer dat op een heldere dag de ondergaande zon weerkaatste was het net alsof je het hoogste vuurbaken ooit zag branden.’

‘Wat is ermee gebeurd?’ Zoeker nam een mes, sneed een klein stuk van het half geroosterde vlees en wierp het met een hoge boog naar Lissah. Vanuit een zittende positie sprong de lynx tweemaal hoger dan een mens en Zoeker kreeg er maar geen genoeg van haar dat te zien doen. ‘Het goud, bedoel ik.’

‘Gestolen, meegenomen door de bewoners van Salish of weggesleten door de elementen.’ Guyime haalde zijn schouders op. ‘De Juseria-verering was al aan het verdwijnen toen ik voor het eerst in deze streken kwam. In die dagen waren er nog zo’n honderd aanbidders die zich rond de poort naar de brug hadden geïnstalleerd. Ze bedreigden iedereen die het waagde het monument voor hun geliefde Goddelijke Boogschutter te onteren met de dood. Als al het goud weg is, zijn zij het ook.’

‘Goden sterven.’ In Zoekers stem klonk een zekere wrange humor door, maar ook rotsvaste overtuiging. ‘En hun beloftes zijn altijd loos.’

Hij hoorde de onuitgesproken vraag in haar woorden. Als enige twee overlevenden van de laatste pelgrimstocht naar het hart van de Vervloeking hadden ze bijna miraculeus veel geluk gehad, maar hun stemming was sindsdien verre van triomfantelijk. Geen van hun gebeden was verhoord. Hij was nog steeds een gevallen koning met een slechte reputatie, en het was zijn noodlot het gewicht te moeten torsen van een demonenzwaard. Zij was nog altijd de treurende moeder die alles op het spel had gezet om de dochter terug te vinden die men van haar gestolen had. Erger nog, hij wist dat onder de wetenschap van hun mislukking de schaduwen sluimerden die onvermijdelijk achterbleven in de geesten van hen die met eigen ogen een werkelijk demonische kracht hadden aanschouwd. Zulke schaduwen werden niet zomaar verdreven door het kleine glimpje hoop dat ze aan het einde van hun verder vruchteloze onderneming gevonden hadden. *De zeven vervloekte zwaarden werden op aarde gezet*

met een doel. Om de demonen die in de zwaarden verblijven te bevrijden moet dat doel worden gerealiseerd...

‘De Krankzinnige God was geen echte god,’ bracht Guyime in herinnering. ‘Hij was maar een demon, naar het aardse rijk geroepen door mensen die arrogant genoeg waren te denken dat ze hem beheersen konden. En ik weet niet zeker of “sterven” exact omschrijft wat zijn lot nu is.’

‘Wat betekent dat hij wegrot in de hel en vast en zeker wraakplannen smeedt voor het geval hij ooit weer vrij mocht komen.’

Het zwaard op Guyimes rug begon onrustwekkend te gonzen; de demon die in het wapen gevangen zat roerde zich. Lakorath was in de afgelopen dagen in een diepe verdoving verzonken terwijl hun lange reis zich voortsleepte. Het was zijn gewoonte een staat van halfbewuste sluimer aan te nemen tijdens periodes van verveling. Maar wanneer de hel en het wezen dat ze daar nog niet zo lang geleden naartoe verbannen hadden ter sprake kwamen, wekte dat altijd zijn irritatie.

Zeg tegen die beestenknuffelende trut dat ze haar achteloze bek moet houden, mijn Heer, sprak Lakorath terwijl het zwaard pulseerde bij elke scherp uitgesproken lettergreep. Een bewoner van de Eerste Cirkel voelt het aan wanneer hij genoemd wordt in de sterfelijke wereld, zelfs al spreek je zijn naam niet uit. We zouden er heel verstandig aan doen hem niet te herinneren aan ons bestaan.

‘Denk je nou echt dat hij ons ooit zou vergeten?’ mompelde Guyime geïrriteerd terug. Het leverde hem een woedehuivering van het zwaard op, waarna Lakorath opnieuw in een verongelijke stilde verzonk.

‘Wat zei hij?’ vroeg Zoeker. De zwarte en witte verf vormden een masker van argwaan. Haar samengeknepen ogen hielden het zwaardhandvat dat boven Guyimes schouder uitstak goed in de gaten. Al kende ze de woorden van Lakorath alleen uit

tweede hand, het waren er in de loop van hun zware reis meer dan genoeg geweest om een tastbare, en wederzijdse, afkeer te wekken.

‘Niets belangrijks.’ Guyime controleerde het vlees met zijn jachtmes en toen hij de heldere vleessappen zag vrijkomen sneed hij zichzelf een flinke portie af. ‘Zoals gebruikelijk.’

Bij het vallen van de avond wilde zoals verwacht de slaap niet komen. Hij liet Zoeker weten dat ze haar deel van de wacht mocht overslaan en bracht de uren door met staren in de kwijnende vlammen van het kampvuur. Daarna sloop hij over de heuvelflanken, speurend naar mogelijke bedreigingen. Het hoogteverschil was groot genoeg om uitzicht te bieden op het omliggende struikgewas. Met een maan die zo hoog stond en zo helder scheen zou alleen een heel dwaze bandiet nog iets durven. Guyime merkte dat hij baalde van het zilveren licht over de woestijn en de afwezigheid van gevaar. Een beetje afleiding zou welkom zijn geweest, vannacht.

Onrustig, mijn Heer? vroeg Lakorath, uit zijn nijdige bui ontwaakt door het vooruitzicht een of twee plaagstootjes uit te kunnen delen. *Waarom zou dat nou zijn, vraag ik me af? Iets té bekend terrein, misschien?*

‘Houd je mond,’ gromde Guyime. Met zijn laars schopte hij een losse steen tuimelend van de helling.

Dit landschap was niet altijd zo verlaten, meen ik me te herinneren, ging Lakorath vrolijk verder. *Ooit zou het eenzame kampvuur van twee reizigers zonder escorte allerlei soorten onverlaten hebben aangetrokken. Maar dat was in de dagen van oorlog en hongersnood, om nog maar te zwijgen van een epidemie of twee.*

Het zwaard vibreerde zachtjes, alsof het weemoedig zuchtte. *Wat is het toch zwaar om in vreedzame tijden te leven. Vooral voor jou, stel ik me zo voor. Ik neem aan dat er, toen jij hier al die jaren geleden aankwam om mij op te eisen, meer dan een paar prettige afleidingen te vinden waren. Voor jou en die twaalf trouwe moordenaars die altijd in je schaduw volgden.*

‘Dertien,’ corrigeerde Guyime hem dof fluisterend. Hij keek naar het opstuwende stof van de steen die hij naar beneden had getrapt.

Dertien? Ik herinner me er slechts twaalf. Niet dat ik ze bij naam zou kunnen noemen. Gewone volgelingen worden nu eenmaal snel vergeten, merk ik. Je herinnert je de acteur die de hoofdrol speelt, maar niet de naamloze soldaat die ergens achteraan staat en een speer vastklemt terwijl hij wanhopig probeert zijn enige regel tekst te onthouden. Herinner jij ze nog, vraag ik me af?

‘Ja.’ Het opstuwende stof scheen met een onnatuurlijke traagheid in de lucht te blijven hangen en een herkenbare vorm aan te nemen. Hij schreef het toe aan gezichtsbedrog, veroorzaakt door de veel te heldere maan of zijn slaapttekort. Hij kon ze zien, de vage gedaantes in het lusteloze stof. Allemaal, gewapend en geharnast, met harde, door oorlog getekende gezichten. En een jongen, nog niet volgroeid. Een jongen die koning Guyime trouw volgde tijdens zijn eerste verbanning. Een jongen die hem gevolgd was, helemaal tot aan Salish, en hem nimmer verliet. Een jongen genaamd Ellipe.

‘Wonderbaarlijk!’ had hij uitgeroepen toen hij het glanzende monument voor Juseria zag. Ellipe probeerde zich meestal mannelijk te gedragen; hij liet zijn stem zakken en plooidde zijn gladde, baardloze trekken in een niet al te overtuigende imitatie van de fronsende blik die zijn kameraden doorgaans droegen. Maar op die dag, geconfronteerd met een van de beroemdste wonderen van de Vijf Zeeën, veranderde hij weer in een jongen.

‘Ik wist niet dat er zoveel goud in de hele wereld was,’ ging hij verder. Zijn ogen weerkaatsten de schittering van de zon op het edelmetaal. Zijn stem was hoog en hij sprak zijn klinkers duidelijk uit. Het resultaat van zijn opleiding, iets wat ongebruikelijk was onder de naaste metgezellen van koning Guyime, die liever mannen inlijfde die het verdienden dan gunsten te verlenen aan geprivilegieerden.

‘Godverdomde zonde, als je ’t mij vraagt,’ zei Leonne. De grijsbehaarde kloven in zijn gezicht stonden afkeurend. ‘Hoeveel bedelaars zijn we onderweg niet tegengekomen? Je kunt een hoop lege magen vullen met dat ding.’

Leonne was een man van vele tegenstellingen, zoals de meesten in zijn leger van ridders zonder land en voetsoldaten. Guyime had hem na het gevecht de kelen van een tiental nutteloze gevangenen zien doorsnijden en gezien hoe hij hun lijken op kostbaarheden doorzocht. Een flink deel van de buit zou later uitgegeven worden bij de drankkar, maar het meeste deelde hij uit onder de hordes verdreven dorpelingen die zich stevast ophielden aan de randen van het leger van de Verwoester. Toen Guyime hem in de ridderstand verhief koos hij de titel ‘Heer Leonne van de Vriendelijke Hand’. Maar tijdens de lange jaren van hun samenwerking bleef die hand net zo behendig en genadeloos met het mes als dat hij gul was met aalmoezen.

Die herinner ik me nog, zei Lakorath terwijl Guyimes blik over de optocht van stoffige geesten gleeed. Er waren een stuk of tien pijlen voor nodig om hem te doden op het Veld van de Heilige Maree. En die lange daar verloor de helft van zijn schedel door een knots. De vrouw met de kruisboog stierf gillend met haar handen in haar eigen opengereten ingewanden...

‘Genoeg!’ zei Guyime met verstikte stem, wat de demon natuurlijk aanmoedigde zijn treiterijen nog wat op te voeren.

Ik kan me die jongen alleen niet meer herinneren. De wind

draaide, waardoor de geesten van woestijnstof vervlogen. Allemaal, op een na. Ellipe. Hij stond nog steeds ademloos te kijken naar het gouden standbeeld, waarschijnlijk het mooiste dat zijn ogen ooit aanschouwden in zijn veel te korte leven.

Wat dus betekent dat hij moet zijn omgekomen in Salish, concludeerde Lakorath. Zin om uit te weiden over het hoe en waarom, mijn Heer?

Het gebeurde tegenwoordig niet vaak dat de razernij bezit nam van Guyime. De dagen waarop die zijn verstand verduisterde en allerlei ongelukkige complicaties veroorzaakte lagen grotendeels achter hem – maar niet volledig. Een grom van beestachtige woede ontsnapte aan zijn opeengeklemd tanden. Hij trok het zwaard en slingerde het rond. Hij wilde het wegwerpen, het rondwentelend de woestijn in gooien, waar het wat hem betreft eeuwenlang mocht blijven liggen. Laat het onder het zand verdwijnen, een verlaten en vergeten gevangenis voor een verderfelijke ziel...

Maar het gevest was nauwelijks een centimeter langs de eeltige palm van zijn hand gegleden toen het zwaard opeens zo zwaar werd als een aambeel. Het zand stooft op toen het lemmet in de grond sloeg en Guyime met zich mee omlaagtrok. Het wapen werd zó zwaar dat zijn hand onder het gevest kwam klem te zitten. Pijn en razernij versmolten toen hij zich tevergeefs probeerde los te rukken.

Werkelijk? vroeg Lakorath met schalkse minachting. *Na al die jaren heb je je lesje nog steeds niet geleerd?*

Het lemmet begon te gloeien. Er steeg rook van op en het zand siste toen de hitte het in glas veranderde.

Wij zijn met elkaar verbonden, mijn Heer. Lakoraths stem was zonder enige humor nu, slechts vervuld van een onwankelbare zekerheid en een zekere mate van spijt. Hij was immers net zo goed Guyimes slaaf als zijn kwelgeest. *Jij met mij en ik met jou.*

Je kunt me niet wegwerpen. Je kunt me niet verkopen. Je kunt me niet vernietigen.

‘Fout!’ antwoordde Guyime sissend. Het zweet parelde op zijn gezicht terwijl de hitte toenam en het zwaard zijn hand steeds dieper in het zand drukte. Zijn huid brandde en zijn spieren en botten zwoegden onder de druk. ‘De Zeven Zwaarden. Als ik die heb, dan...’

Lakorath lachte. De lach van een demon, een weerzinwekkende en raspende lach. *Dus dat is je werkelijke plan, zei hij. Vergeet het edele voornemen om de zeven vervloekte zwaarden bijeen te brengen om de wereld te bevrijden van de Kerk van de Wederopstanding. Jij denkt dat je, door ze samen te brengen, op de een of andere manier het doel zult vervullen waarvoor ze geschapen zijn, wat dat dan ook moge zijn. En dan zul je eindelijk vrij zijn. Is dat het, mijn Heer?*

Het zwaard begon minder hevig te gloeien en het gewicht van het wapen werd normaal, zodat Guyime het weer op kon tillen. Het gevest gonsde van geamuseerde tevredenheid toen hij het wapen in de schede op zijn rug liet glijden.

‘Ja!’ snauwde hij. Hij zag weinig reden zijn intenties te verbergen, of zijn haat voor het wezen dat hij gedwongen was met zich mee te dragen. ‘Als ik de lotsbestemming van de zeven zwaarden vervul is er geen reden meer voor jouw bestaan, demon.’

En wat zou dat kunnen zijn, dacht je? Die beroemde lotsbestemming?

‘Bedoel je dat je dat niet weet?’

Ik weet alleen dat ik heel lang geleden in dit zwaard gevangen werd gezet. Ik werd gehanteerd door legendarische helden en beruchte schurken. Door het ergste tuig en de meest nobele geesten. En weet je wat ik na al die jaren geleerd heb, Heer? Dat het allemaal zinloos is. Doelloos. Het brengt uiteindelijk niets dan ellende. Helden winnen hun oorlogen alleen om vervolgens in tirannen te

veranderen. De ergste moordenaars ontkomen misschien aan hun straf, maar ze kunnen niet ontsnappen aan hun geweten en ze sterven altijd meelijwekkend, zonder vrienden en zonder dat iemand nog om ze rouwt. De hel is een plek van eeuwigdurende chaos en pijn, maar deze wereld is erger. Wij mogen dan verachtelijk zijn, een demon weet tenminste hoe het zit. Stervelingen tasten hun hele leven rond in een overvloed aan eigen illusies. Ga je gang: vind de zwaarden, bevrijd me of vernietig me. Maar verwacht niet dat het enige zin zal hebben gehad wanneer het allemaal voorbij is. Het enige wat je zult vinden, vermoed ik, is de dood.

Twee

De Cartograaf

*T*oen ze de volgende morgen onder het standbeeld van Juseria door liepen zag Guyime dat ze toch niet van al haar goud ontdaan was. De opkomende zon streek over haar nek en gezicht en hij ving tussen het grijze steen lichtschitteringen op die getuigden van rijkdommen die koppig bleven vasthouden aan haar onmogelijk magnifieke trekken.

‘Te hoog om te klimmen voor de meesten,’ legde een kamelendrijver uit. Hij was een lange en tanige kerel, droeg een kromzwaard op zijn rug en had heldere, vrolijke ogen die hen vanuit de plooiën van zijn zijden hoofddoek aankeken. Guyime herinnerde zich dat het onder mannen in deze regio de gewoonte was hun gezicht te verbergen voor Juseria’s blik wanneer ze de brug overstaken die zij bewaakte. Die gewoonte scheen afkomstig te zijn van het oude bijgeloof dat zij tot leven zou komen wanneer ze een man zou zien die haar herinnerde aan de minnaar die ze in de Krakenoorlogen verloor. Toen Guyime en Zoeker de brug naderden bevestigde hij ook een doek voor zijn gezicht, om geen lokale vijandigheden te wekken.

‘Enkele tientallen proberen het nog ieder jaar,’ ging de kame-

lendrijver verder. 'En als beloning vallen ze uiteindelijk allemaal te pletter. De meeste bedelaars hebben meer geduld en wachten gewoon tot het ervanaf valt.' Hij gebaarde naar de mensen in gescheurde en onverzorgde kledij die zich rond elk van Juseria's immense voeten ophielden, hun gezichten vervuld van een gespannen en hoopvolle verwachting. 'Je kunt er maar beter niet bij zijn als dat gebeurt,' voegde de man eraan toe. 'Dan verandert het hier in een slagveld. De laatste arme sukkel die een gevallen brokje goud opving hebben ze de rivier in gejaagd. Vreemd, toen de stadswachten zijn lichaam opdregden hield hij zijn goud nog altijd vastgeklemd.'

'De laatste keer dat ik in Salish was waren er geen bedelaars,' merkte Guyime op. 'De Sekte van Juseria had bepaald dat iedereen die voor haar ogen om aalmoezen vroeg ter plekke onthoofd zou worden.'

'Dan moet je ouder zijn dan je eruitziet, vriend. De laatste restjes van de sekte zijn dertig jaar geleden al uitgeroeid, moge de hel zich over hun zielen ontfermen. Tegenwoordig aanbidt men in Salish alleen nog geld en winst.'

Toegang tot de stad kostte een zilveren muntstuk per persoon voor de schildwachten, plus een koperstuk voor Lissah. De wilde lynx, wandelend naast een grote verweerde kerel met het uiterlijk van een bruto en een vrouw met een gezicht vol verf trok enig bekijks van de mensen die in de straten voorbij de brug samendromden, maar geen onwelgevallige aandacht. Omdat het een van de belangrijkste havensteden was, waren de mensen van Salish gewend aan allerlei soorten bezoekers. Ze liepen langs mensen in exotische kledij die zelfs Guyime niet herkende; slechts weinigen van hen wekten enige belangstelling onder de bruisende menigte.

Hoewel Zoeker hier tijdens haar zoektocht naar haar dochter al eens geweest was, verraadde haar gezicht en opgetrokken